

РЕШЕНИЕ

№ 15308

гр. София, 07.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **49** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за
МВР.

Образувано е по касационна жалба от Д. К. А. с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Р. - САК, срещу Решение
№ 4574 от 18.10.2024 г., постановено по НАХД № 8244/2024 г. по описа на Софийски районен
съд, НО, 17 състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице рег. №
3384зз -497 от 18.05.2024г., издадена от полицейски орган при 09 РУ - СДВР.

В жалбата се поддържа наличието на касационно основание по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК, а
именно, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено
нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Излага съображения, че
процесната заповед е издадена в нарушение на чл 72, ал.1 и ал.2, т.2 от ЗМВРСочи се, че в
заповедта е не били посочени конкретни обстоятелства или действия на задържаното лице,
релевиращи съпричастност към престъпно деяние. Заповедта била издадена и в противоречие с
целите на закона. Претендира се отмяна на решението, отмяна на обжалваната заповед и
присъждане на разноски. Касаторът редовно уведомен, не явява и не се представлява.

Ответникът Б. Д., чрез пълномощник гл. юрисконсулт К. В., в депозирана молба заявява
становище за неоснователност на същата. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да потвърди задържането на Ц. В. Т., районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 17.05.2024г. в 21. 45 часа Б. Г. Д. на длъжност старши полицаи към 07 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи издал Заповед за задържане на лице рег. № 338233-497 от 18.05.2024 г. за задържане на жалбоподателя Д. К. А. с ЕГН: [ЕГН] в помещение за временно задържане на 07 РУ - СДВР.

Като основание за задържане на лицето била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР - чл. 3436, ал. 3 от НК -управление след употреба на НВ. Заповедта била предявена на задържаното лице, което я подписало. На дата -18.05.2024г. в 21. 00 часа лицето било освободено. По случая започнало бързо производство № 33823МК-852/2024г., по описа на 07 РУ - СДВР, пр. пр. № 22138/2024г., по описа на СРП за престъпление по чл. 3436, ал. 3 от НК. С постановление на СРП от 21.05.2024г. разследването по бързото производство продължило по общия ред.

С постановление за привличане на обвиняем и определяне на мярка за неотклонение от 18.05.2024г., предявено на 18.05.2024г., по досъдебно производство № 852/2024 г., по описа на 07 РУ -СДВР, пр. пр. № 22138/2024 г., по описа на СРП, жалбоподателя Д. К. А. бил привлечен към наказателна отговорност за престъпление по чл. 3436, ал. 3 от НК, а именно за това, че: на 17.05.2024г., около 21 часа и 20 минути, в [населено място], на [улица]до № 34 управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка "Рено", модел "С." с рег. № X 9174 ВТ с посока на движение от [улица]към [улица]след употреба на наркотични вещества - амфетамин и метаамфетамин, включени в чл. 3, ал.1, т.1 и ал. 2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите /ЗКНВП/, вр. Приложение 1, Списък I "Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредният ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина" към чл. 3, т.1 от Наредбата за класифициране на растенията и веществата като наркотични, а именно: амфетамин и метаамфетамин, установено по надлежния ред - чрез техническо средство "DrugTest 5000" № ARRN 023 - престъпление по чл. 3436, ал.3 от НК.

За да потвърди заповедта, СРС е приел, че същата е издадена от компетентен административен орган, при спазване на изискването за форма и съдържание на акта. Направен е извод за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на жалбоподателя към извършването на

престъпление , доколкото е установено чрез техническо средство наличие на наркотично вещество – наркотик, съответно управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, материалния закон и целта на закона. Изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е законосъобразна е правилен.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Разпоредбата също така овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Преценката за това е субективна, но за установяване впоследствие законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи обосновано предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение в случая е изпълнено. Жалбоподателят е задържан, тъй като към момента на издаване на заповедта са налице достатъчно данни, че същият е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества. Това е описано и в заповедта, въпреки допуснатата грешка при изписване на конкретния състав от Особената част на НК – 343в НК, вместо правилното 343б, ал. 3 НК. Адресатът на заповедта обаче не следва да се защитава срещу правната квалификация на посоченото престъпление, а следва да обори отразените в заповедта фактически констатации. А те от своя страна – управление на МПС след употреба на НВ, не са оборени. За наличието на достатъчно данни за постановяване на задържане следва да се отбележи, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем по Досъдебно производство № 852/2024 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр.пр. № 22138/2024 г. по описа на СРП.

Неоснователни са възраженията за немотивираност на заповедта и противоречието ѝ с целта на закона. Решението на СРС е законосъобразно. Управилно въззивния съд е приел, че упражняването на правомощието по чл. 72 от ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени при наличие на нормативно установените фактически предпоставки да наложи или не принудителната административна мярка. В тази връзка, извършваната от съда проверка при оспорване на заповед, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл. 146 от АПК. Безспорно по делото е установено, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му от закона правомощия. При постановяването на заповедта са спазени законово установените процесуални изисквания, като на задържаното лице са разяснени правата му на жалба и на адвокатска защита.

Освен това целта на закона също е постигната, тъй като със задържането на лицето се цели установяването на съпричастността му към конкретно престъпление. В случая данни за такова престъпление са били налице, за което свидетелства и обстоятелството, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем именно за това престъпление.

По тези съображения съдът намира касационната жалба за неоснователна и е дължимо отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева, изрично поискано в депозираните писмени бележки.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4574 от 18.10.2024 г., постановено по НАХД № 8244/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 17 състав.

ОСЪЖДА Д. К. А. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80.00 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.